

ПРЕДГОВОР

Любовта на живота

„Аз съм просто едно хлапе“

Из речта на Клинт Истууд, който на 31 май 2005 навършва седемдесет и пет години, докато приема един от четирите „Оскара“ за „Момиче за милиони“

ДА БЪДЕШ Клинт Истууд е деликатен занаят, но той го владее перфектно. Опит, както бихте се съгласили.

Когато триумфира вечерта на 27 февруари 2005-а при раздаването на „Оскарите“ в Кодак Тиътър в Холивуд с „Момиче за милиони“, който печели наградите на Академията за най-добър филм, най-добър режисьор, най-добра актриса и най-добър второстепенен актьор, съпродуцентите бяха на сцената с него.

Създателите на филма приеха наградата за най-добър филм, който трябваше да преодолее твърде много високи препятствия, за да бъде осъществен. При подобни филми виждаме само крайния резултат, но в този случай бяхме свидетели и на славата.

Продуцентите на шоуто на „Оскарите“ са съвсем наясно с телевизионното време и когато победителите се отнесат твърде дълго в речите си, се включва оркестър, който да заглуши думите с музиката си.

Съпродуцентът на Истууд, Том Розенбърг, който поема сериозен финансов риск с подкрепата си за филма, все още говореше, когато музиката се усили, за да го заглуши.

Ако се сдобиеете със записа от седемдесет и седмите годишни награди на Академията, ще чуете онзи дрезгав шепот, гласа на Истууд, който казва на Розенбърг:

– Не им се оставяй.

И Розенбърг не се оставя. Присъединява се към „добрите момчета“.

Клинт Истууд никога не бяга. Винаги е бил независим от чуждото мнение.

Това може да се обобщи в неповторимото му зряло поведение, което той обяснява преди няколко години: „Винаги съм поддържал теорията, че актьорите, които молят публиката си да ги харесва, са много по-лоши от актьорите, които просто казват: „Ако това не ти харесва, гледай вратата да не те тресне по задника...“.